

deSingel

---

za 29 mrt 2014

Blauwe zaal | Grote podia

Chano Domínguez Quartet

© Lourdes Delgado

---

inleiding Hugo De Craen | 19.15 uur | Blauwe Foyer
begin 20.00 uur | einde omstreeks 21.30 uur | geen pauze

flamenco 2013-2014

Carmen Linares
vr 13 dec 2013

Pansequito
vr 7 feb 2014

Chano Domínguez Quartet
za 29 mrt 2014

jazz & more 2013-2014

Mopo
1000 Quartet
di 22 okt 2013

The Whammies
wo 13 nov 2013

Takase & Mahall & Wouters
do 5 dec 2013

Brussels Jazz Orchestra & I Solisti del Vento
wo 22 jan 2014

Myra Melford's Snowy Egret
wo 26 mrt 2014

Chano Domínguez Quartet
za 29 mrt 2014

Drew Gress Quintet
do 3 apr 2014

Bill Carrothers' Armistice 1918
do 8 mei 2014

teksten programmaboekje **Hugo De Craen**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

Chano Domínguez Quartet

Chano Dominguez piano

Blas Córdoba zang

Felipe Cabrera contrabas

Guillermo McGill drums

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets
te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6 | Schilde | +32 (0)3 384 29 70 | www.tklavervier.be

Grand café deSingel open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 | www.grandcafedesingel.be
drankjes | hapjes | snacks | uitgebreid tafelen

What Hath God Wrought?

Of hoe de vervlechting van flamenco en jazz muzikaal beroert en ontroert.

“Duende of sonido negro of canto jondo” is volgens Federico García Lorca een vorm van Dionysische bezieling, zoals blues of soulmuziek, waar elke scheppende kunstenaar mee strijdt. “Je moet haar zoeken in de achterste vertrekken van het bloed”, aldus Lorca. “Ze verwerpt alle zoete aangeleerde geometrie, breekt door alle stijlen heen en drinkt uit de menselijke pijn die geen troost kent.” De canto jondo is van alle kunsten, maar zo meent de dichter: “Ze manifesteert zich het best in de muziek, dans en voorgedragen poëzie omdat deze het meest direct op het gemoed en de zintuigen inwerkt.” Woorden worden ritme, muziek en dans worden taal, grenzen vervagen. “Flamenco is a music that was born from the fusion of other kinds of music”, dixt Carlos Saura.

Het verhaal achter blues en jazz is hetzelfde als het verhaal achter cante jondo en flamenco. Ze klinken niet hetzelfde, en vanuit een muzikaal oogpunt zijn ze volledig onderscheiden van elkaar. Maar ... ook al onderschrijft Chano Dominguez deze stelling, hij heeft redenen om het tegendeel te bewijzen. Zie verder. Voor elke belangrijke flamencozanger, zoals Manuel Torre of Tomas el Nitri, is er een alter ego, bijvoorbeeld Robert Johnson of Blind Lemon Jefferson. Voor Merced la Serneta of La Fernanda de Utrera is er een Ma Rainey of Billie Holiday. Voor Manolo Caracol een Louis Armstrong, voor Silverio Franconetti Bix Beiderbecke, voor Antonio Chacon en Juan Brea Artie Shaw of Tommy Dorsey, voor Pepe Marchena een Paul Whiteman. Jotas, sardanas, seguidillas, sevillanas, bamberas en trilleras, verdiales, tarantas, granainas malagueñas, tonas/martinetes, siguiriyas en soleares mixen met rumba, vidalita, guajira, tango, milonga en zapateado, met blues, swing, soul, funk, rhythm'n'blues, bebop en vrije improvisatie: kortom flamenco-jazz fusion in statu nascendi.

In 1969 stond Ellington's tweede Sacred Concert op het programma van Club Jamboree, festival in Barcelona, het orkest was aangevuld met een Catalaanse koor. "Ons concert bracht een onvergetelijke roes teweeg," herinnerde Ellington zich in zijn autobiografie "Music Is My Mistress". "Het publiek barstte tijdens de finale spontaan uit in een tranceachtige samenzang met handklap en de mensen dansten als bezetenen in de gangpaden."

Wat Lorca over de flamenco heeft gezegd, geldt voor iedere jazz-

of bluessolist. Lorca is, in eerste instantie, niet op zoek naar de werking van ritmen, hij vraagt naar de omstandigheden waaronder een kunstwerk, een gebeurtenis, het vermogen krijgt om ons buiten onszelf te brengen, om ons dichterbij de krachten te brengen die fundamenteel zijn voor het leven. Wat gebeurt er, als iets dat misschien op weg is om goed of gemiddeld te zijn, ineens begint te stralen, de haren overeind doet komen, kippenvol bezorgd? Waar komt die vonk vandaan, wat behelst ze, wat schenkt ze? Zo iets gebeurt alleen als bij het scheppen van een werk de uitgangspunten van de onderneming op het spel worden gezet. Het vlechtwerk van flamenco en jazz zit knap en vakkundig in elkaar zowel wat de culturele context betreft als de melodische stijl, de ritmische structuur, met een organische dynamiek en uitgekiende instrumentatie en als leidmotief de improvisatie.

Un poco de historia ...

Pioneers (circa 1950-1970) voor de symbiose van flamenco-jazz zijn, onder meer, pianist Tete Montoliú en saxofonist Pedro Iturralde. In 1956 verschijnt de eerste flamenco-jazz opname, inclusief met obligate castagnettes. Het is een voorzichtige aanzet van vibrafonist Lionel Hampton en Monteliu, de blinde Catalaanse virtuoos, voor de realisatie van een cross-over. Montoliu vermengde later flamenco ritmes met bebop voor de opnamesessie met onder meer zangeres Núria Feliu en saxofonist Booker Ervin. (À propos, 'America' in Leonard Bernstein 'West Side Story' van 1957 is een pure bulería). Het wordt pas echt spannend als saxofonist Pedro Iturralde in 1967 'Jazz Flamenco' uitbrengt waar hij op zoek ging naar traditionele flamencomuziek en die vertaalde naar jazz. Het was de Duitse jazz criticus Joachim Ernst Berendt die op het idee kwam de toen nog jonge flamenco gitarist Paco de (Algeciras) Lucia erbij te betrekken. Het resultaat was doorwrochte jazz-flamenco waarbij het pianospel dicht bij de jazz signatuur bleef en de gitaar het flamenco pad nauwelijks verliet. De saxofoon werkte als katalysator die beiden stijlen mooi met elkaar verbond en heen en weer zwierde tussen flamenco en (modale) jazz.

De sleutelfiguur tijdens de periode 1970-2000 was ongetwijfeld Paco de Lucía. Hij was een van de weinige die succesvolle uitstapjes maakte naar andere muzikale genres. Hij voelde zich thuis, en werd succesvol, in stijlen als klassieke muziek, jazz en wereldmuziek. De Lucia werd het boegbeeld van de Flamenco Nuevo, die hij met Camarón de la Isla ontwikkelde. In 1977 nam hij met Al DiMeola en John McLaughlin 'Elegant Gypsy' op en schokte, net zoals Bob Dylan eerder, de traditionalisten diep door met elektrische gitaar op te nemen. Wat de traditionalisten ook beweerden, de Lucía smeedde

een verfrissende nieuwe stijl die uiterst welkom was bij het publiek. Hij verloochende het flamenco-idioom niet maar breidde de muzikale grenzen van het genre uit. De opname van het album 'Solo Quiero Caminar' (1981), met Jorge Pardo en Carles Benavent, werd door het publiek als een overnight sensatio n begroet. "...Ik speel geen gitaar voor mijzelf. Ik speel gitaar voor de flamenco. Mijn flamenco! Ik hoef geen ster te zijn, of veel geld te hebben. Ik werk voor mijn dorp, voor mijn land, voor mijn muziek, voor de traditie van de kunstvorm en ik probeer de muziek te verbeteren..." dixit de Lucía.

Vanaf 2000 zijn Jorge Pardo, Carles Benavent, Perico Sambeat en Chano Domínguez verantwoordelijk voor nieuwere, vrijere geluiden. Saxofonist Pardo nam op met Chick Corea en zijn ensemble Dolores was in de jaren 70 één van de belangrijke vernieuwers van de flamenco-jazz fusion. Hij had trouwens een glimprol in de film 'Flamenco' van Carlos Saura. Ook bassist Benavent wordt tot op heden erkend als een belangrijke muzikant wat die fusie betreft. Hij gaf concerten met Chick Corea en Miles Davis en creëerde, in de geest van 'Sketches of Spain', 'Jazzpaña' opgedragen aan Gil Evans en Camarón de la Isla. Saxofonist Sambeat, werkte samen met Brad Mehldau, Michael Brecker en Pat Metheny en leidt momenteel een Flamenco Big Band met gitarist Gerardo Núñez, danser Carmen Cortes, en bassist Javier Colina. Ook de composities van Sambeat bewijzen dat jazz en flamenco veel raakvlakken hebben, alleen al door de begeestering of duende die beide genres kenmerken. Sambeat zet met deze muziek een stap dichterbij naar de harmonieën en melodie van flamenco, zonder zijn jazzroots te vergeten. Tanguillos, soléa, bulería, verschillende flamencostijlen klinken door in zijn vlechtwerk dat gekenmerkt wordt door een uitzonderlijk sensitieve jazzy toets. Het Brussels Jazz Orchestra, met de neus voor artiesten en projecten met internationale klasse, zocht en vond kruisbestuiving bij Sambeat, wat resulteerde in het "Luz del Sur"-project.

Voorop het raakvlak van woord-dans-muziek werden de laatste twee decennia uitmuntende projecten gerealiseerd in het raam van de flamenco-jazz fusion. Een niet-exhaustief overzicht:

De duetten van gitarist Pedro Soler met Beñat Achiary en Renaud Garcia-Fons. De samenwerking van drummer Raymond Lopez met Carmen Linares; Lopez maakte trouwens deel uit van een trio van Chano Domínguez. Violette Ferrer werkte samen met Raymond Boni, Tony Coe en André Jaume voor de opnamen van Poemas de Lorca y Poemas Populares Españoles. De muziek van pianist David Peña 'Dorantes' met Renaud García-Fons en Theodosii Spassov laat zien hoe rijk en oneindig het werelderfgoed van de flamenco is net zoals het project 'A Lorca Soundscape' van Alexis Cuadrado met pianist Dan Tepfer. Momenteel zijn drie gitaristen toonaangevend:

Eduardo Niebla, Carl Herring en Ruben Diaz brengen een opwindende en gepassioneerde mix van flamenco met jazz en ontwikkelen een nieuwe esthetische norm voor flamenco en ritmiek via een hedendaagse harmonische aanpak. Pianist Abdón Alcaraz werkt samen met de Tunesische oudspeler Dhafer Youssef, de Cubaanse bassist Jorge Reyes (Irakere) en zangers Enrique Heredia 'El Negri' en Verónica Sobrinos. Bassist Alexis Cuadrado Noneto Ibérico creëert futuristische arrangementen voor alegrías, seguiriya, soleá en bulerías. De sprankelende conversaties tussen pianist Michel Camilo en gitarist José Fernández Torres, of Tomatito, evenals de samenwerking tussen Dave Holland en gitarist Pepe Habichuela levert muziek op om van te snoepen.

Por otra parte ...

De interesse van Miles Davis en Gil Evans voor flamenco resulteerde in 'Flamenco Sketches' (Kind of Blue, 1956) en 'Blues for Pablo' (Miles Ahead, 1957) gevolgd door het conceptueel werkstuk 'Sketches of Spain' (1960). John Coltrane nam 'Olé' op, geïnspireerd op het populaire Andalusische 'Vito, Vito'. Charles Mingus nam in 1957 'Tijuano Moods' op met 'Ysabel's Table Dance' en 'Flamingo' en in 1963 'The Black Saint and the Sinner Lady': flamenco in een free jazz context, een "mengsel van beklievende blues, pittige dans, en Andalusische hitte" (Q-Magazine). 'Spaces' van Larry Coryell met Chick Corea en John McLaughlin in 1974 fungeerde als katalysator voor Tres Hermanos met McLaughlin, DiMeola en De Lucia en hun beklievende opnamen 'Friday Night in San Francisco' (1981) en 'Passion, Grace & Fire' (1983). Chick Corea en Return to Forever werkten samen met de Lucia vanaf 1982, de laatste opname dateert van 1990 'Zyryab' waar de Lucia 'Chick' opdraagt aan de pianist en beiden de ultieme fandango 'Almonte' afleveren. Met 'My Spanish Heart' (1976), en 'Touchstone' (1982) drukte Corea zijn stempel op de flamenco-jazz fusion. Twee decennia later, herbevestigt Corea deze stelling met Benavent en twee de Lucia-alumni, Pardo en drummer Rubem Dantas, tijdens de opname van 'Rhumba Flamenco: Live in Europe'. Bassist Buster Williams en Something More ensemble realiseert 'Spanish Sun, Flamenco Rising' met saxofonist Mark Gross en pianist Eric Reed naast Ignacio Berroa slagwerk en gitarist Adam del Monte. Trompettist Jerry González en bassist Colina, voorheen lid van een trio van Chano Domínguez, werkten samen voor de film 'Calle54'. Recentelijk vormt González een team met gitarist Niño Josele in de groep Los Piratas del Flamenco, met zanger Diego El Cigala en percussionist El Piraña.

Ahora ...

Wanneer in 1979 Jose Monge Cruz en Camarón de la Isla 'La leyenda del tiempo' opnamen, onderging de flamenco-jazz fusion een nieuwe wending. In deze productie werd gemusiceerd op de woorden van Omar Kayan, Lorca en Fernando Villalón, Tomatito speelde gitaar in plaats van de Lucía, Rafael Marinelli is de pianist en Antonio Rodríguez de slagwerker. Maar de canto jondo bleef als rode draad doorklinken. Samen met groepen als Smash ('Behind the Stars', 1971) en Pata Negra ('Blues de la Frontera', 1987) werden nieuwe hoofdstukken toegevoegd aan het verhaal van de Flamenco Nuevo, zich daarbij in sterke mate basierend op het werk van de Lucía. Het debat tussen orthodoxie en heterodoxie barste los, een conflict dat de levendigheid van de symbiose tussen flamenco en jazz enkel maar bevestigt. Bijvoorbeeld 'Flamenco Blue' van Olympia Estrella die gefascineerd is door de manier waarop flamenco zich verhoudt tot jazz en andere kunstdisciplines en in haar project beroep doet op danser Rafael Campallo, gitaristen Mariano Campallo and Tito Rubio, zanger Emilio Cabello, saxofoon vituooos Talib Kibwe, percussionist Neil Clark, jazz/blues gitarist Rob Hogan, New York tapdanser Joseph Webb en 'bucket drummer' Mark Durham - beide laatsten veteranen van Broadway show 'Bring in 'Da Noise, Bring in 'Da Funk'. Heel recent wist zangeres Claudia Acuña de gemoederen niet alleen te verhitten maar ook te begeistere met haar gave als storyteller in samenwerking met gitarist Juan 'Juancho' Herrera in 'Fantasia para un Gentilhombre' van Joaquin Rodrigo, 'Don't Explain' van Billie Holiday en 'Like Two Strangers' uit een Almodovar film. Storytelling op zijn best met toevoeging van jazzy tinten voor een perfect evenwicht. Ten slotte, met 'La Curva' plaatst de experimentele danser Israel Galván, geprogrammeerd tijdens het Flamenco festival 2014 in New York, flamenco voorbij de absurditeit. La Curva verwijst trouwens naar een concert anno 1924 van de kubistische flamenco danser Vicente Escudero. Met gebaren die een steekpartij oproepen, lijkt hij zich los te rukken uit het keurslijf van de flamencotraditie. Met de armen over zijn gezicht gekruist, neemt hij een pose aan reminiscent aan een vrouw in Picasso's Les Demoiselles d' Avignon . Hij danst in bloem en schreeuwt 'Dirty flamenco'. Met een klapstoel op het hoofd, naar analogie met een washboard van een Jug Band, voert hij vervolgens een prachtige Vuelta Quebrada uit. Pianiste Sylvie Courvoisier begeleidt hem op geprepareerde piano in de traditie van John Cage, waar snaren kreunen of piepen als krekels. Alles lijkt geïmproviseerd, toch is hij bloedserieus.

Flamenco herboren? Dónde está Chano Dominguez? ... ... en todas partes y en todos los lugares.

Flamencmuziek was onderdeel van Dominguez muzikaal 'gehoor'. Via zijn vader de cante jondo, via zijn moeder de Canciones Españoles. Maar het was eerst in de jaren 80 dat hij met de groep Hixkadix de eerste stap binnen de Spaanse jazzscene zette. Hij realiseerde 6 opnamen die hun belang hebben in het verhaal van de flamenco-jazz fusion: 'Coplas de Madrugá' en 'En Directo' (1997), 'Imán' (1999), 'Oye cómo viene' (2002), 'Con Alma' (2003), 'Acolplados' (2004), 'Piano Ibérico' (2010) en 'Flamenco Sketches' (2012). Bijna alle werden ze genomineerd voor een Grammy Award. De twee laatste zijn mijlpalen. In 'Piano Ibérico' interpreteert hij een aantal gedichten van Isaac Albéniz, Manuel de Falla, Enrique Granados en Frederic Mompou op een persoonlijke manier. Het idee ontstond als gevolg van een opdracht die hij kreeg van Carlos Saura voor de film 'Iberia'. "In Jazz improviseer je met een structuur op de achtergrond en in flamenco is de improvisatie onderdeel van de stijl die je op dat moment speelt. In flamenco weet de gitarist niet wat de zanger gaat doen tot het moment dát hij het doet en de zanger weet niet welke falseta de gitarist gaat spelen tot het moment dat hij het hoort", dixit Chano Dominguez. Met "Flamenco Sketches" herinterpreteert hij "Kind of Blue" van Miles Davis. En hoe! De composities op 'Flamenco Sketches', 'So What', 'Freddie Freeloader', 'Blue in Green', 'All Blues' en 'Flamenco Sketches' van 'Kind of Blue', worden aangevuld met 'Nardis' en 'Serpent's Tooth'. Alle composities getuigen van buitengewone harmonische verfijning. Verankerd in de bluestraditie, harmonisch gevorderd en stilistisch revolutionair zijn deze composities syntheses van de moderne jazz. Net als 'Kind of Blue' is Dominguez' 'Flamenco Sketches' een klassiek werk, technisch perfect, van een hoge sensibiliteit en getuigend van evenwichtszin waarin geest en intellect elkaar niet voor de voeten lopen. Zo is bijvoorbeeld 'All Blues' een akkoordenreeks op vijf toonladders zonder vast thema en 'Flamenco Sketches' een 6/8 twaalf maten blues met modale wisselingen. Luister met aandacht en een open geest voor innovatie. 'Flamenco Sketches' kent een zeer subtiele maar vaste overgang van straight ahead jazz naar flamenco, vervolgens een leuke en explosieve fusie

van de twee tijdens een 16 minuten durend samenspel. 'Nardis' begint met indrukwekkende soli van bas en vooral piano, die tot spijt te vroeg eindigt en eeuwig mag doorgaan. Ook 'Nardis' is een fraai voorbeeld van flamenco-jazz fusion maar handhaaft een veel sterker jazzkarakter. 'So What' begint met een dialoog tussen bas, piano, tapdans en palmas, reminiscent aan Ray Brown, Christian McBride en John Clayton in Super Bass, maar met flamenco als kruidige specerij. 'Freddie Freeloader' overbrugt tijd en ruimte, soms is men in een Rudy Van Gelder Blue Note opnamesessie aanbeland, op het andere moment in Spanje bij een hitsige flamencosessie. 'Blue in Green' is het meest zachte en vloeiende met typische flamencoteksten. 'All Blues' is een ander voorbeeld van een geslaagde fusion en Chano's adembenemende pianobeheersing.

Geen andere muzikant dan Dominguez heeft het laatste decennium flamenco zo soepel met jazz vervlecht dan deze pianist van Cádiz. "Er is geen manier om het water te splitsen," dixit Dominguez. Is hij dan, zonder twijfel, de grootste levende flamenco-jazz fusion pianist?

Aanbevolen literatuur:

Zagalaz, Juan (2012) The Jazz-Flamenco Connection: Chick Corea and Paco de Lucía Between 1976 and 1982, *Journal of Jazz Studies* 8(1): 33-54 (Spring 2012). Chano Domínguez

Hugo De Craen

Chano Dominguez

Pianist Chano Dominguez speelt zowel post-bop, fusion als muziek die door flamenco is beïnvloed. Dit stamt ongetwijfeld uit zijn Andalusische roots (° 1960, Cadiz). Op zijn achtste begon hij als flamencogitarist om pas later piano te gaan spelen. Als twintiger speelde hij in de progressieve Latin rockband CAI, waarmee hij drie albums voor CBS opnam. Na de split van de groep in 1981 begon Dominguez aan een solocarrière. Hij won tal van awards voor zijn vernieuwende benadering van flamenco en jazz. Zo won hij in 1992 de National Jazz Competition for Young Interpreters. Hij opereert dan vanuit New York en maakt daar tal van beklijvende opnames: 'En Directo' (1997), 'Si!' (2001), 'Hecho a Mano' (2002), 'Dawn That Dream' (2004), 'Acercate Mas' (2006), 'New Flamenco Sound' (2007), 'Cuentos del Mundo' (2008). In 2012 bracht hij 'Flamenco Sketches' uit, een herinterpretatie van Miles Davis' 'Kind of Blue'.

Blas Córdoba

Blas Córdoba is een flamencozanger met een unieke stijl. Hij werd beïnvloed door grote meesters als Caracol, Mairena en meer in het bijzonder Camarón. Hij begon zijn carrière in 1998, met zijn eerste album, 'Viejos Maestros' (Oude Meesters) en als zanger in het El Grec in Barcelona. Hij heeft een grondig onderzoek gedaan in de verschillende flamencostijlen en -genres. Hij behoort tot de meest inventieve en vernieuwende hedendaagse flamencozangers. In zijn album 'Keijo' hoor je de bijzondere rijkdom van zijn stem en gevoeligheid. Temperament en poëzie vormen bij hem één geheel. Hij werkt ook samen met met Enrique Morente, Joan Albert Amargos en Le Mystère des Voix Bulgares. Met Chano Dominguez werkte hij naast 'Flamenco Sketches' ook samen aan 'Imán' en aan de film 'Calle 54' van Fernando Trueba. Met Vicente Amigo gaf hij concerten over de hele wereld.

Felipe Cabrera

De Cubaanse bassist Felipe Cabrera (° 1961, Havana) begon met een klassieke opleiding als fagottist en werd als jazzbassist opgemerkt door pianist Gonzalo Rubalcaba op het Havana Jazz Festival in 1984. Dat was de start van een succesvolle carrière die hem samenbracht met grootheden als Dizzy Gillespie, Wynton Marsalis, Branford Marsalis, George Benson en Jeff Gardner. In 1994 kreeg hij een Grammy nominatie voor 'Rhapsodia'

Guillermo McGill

Drummer Guillermo McGill (° 1965, Montevideo) begon zijn carrière op zijn vijftiende in de big band Taller de Musics in Barcelona. Daarna verhuisde hij naar Madrid, waar hij zowel met in flamenco als in jazz actief is. Zo speelde hij met de Flamenco Dance Company van Manuela Vargas en met tal van jazz- en flamenco grootheden als Kenny Wheeler, Joe Pass, Adela Jacket, Rafael Riqueni, Javier Colina, Chano Dominguez, Esperanza Fernandez, Juan Manuel Cañizares, Carles Benavent, Jorge Pardo, Enrique Morente, Julian Arguelles, Ronan Guilfoyle, Brad Meldhau, Marc Turner, Gonzalo Rubalcaba, Paolo Fresu, Dave Liebman, Perico Sambeat en George Mraz.

meer Jazz & More in deSingel

Drew Gress Quintet

Tim Berne altsax **Ralph Alessi** trompet
Russ Lossing piano **Tom Rainey** drums

7 Black Butterflies

Bassist Drew Gress maakt toekomstgerichte muziek die postmoderne lyriek omarmt. Tim Berne's Acoustic Hard Cell trio is de ruggengraat van dit kwintet. Deze composities baden in een filmische sfeer met kwetsbare melodieën, rijke harmonie, complexe akkoordenschema's, onorthodoxe ritmes en maatsoorten, hedendaagse dissonantie en een verfijnd swinggevoel. Berne en Alessi zoeken constant naar variëteit in de levendigheid van klanken. De combinatie verloopt zelden synchroon, er is eerder een knarsende afstand: versimpelen, noten weglaten en drijven op intuïtie. De arrangementen sturen de luisteraar zonder gps op pad. Niets is wat het lijkt. De muziek verandert gestaag van kleur en vecht zich een weg naar buiten. De vloer is vrij voor het muzikaal debat en improvisaties in monoloog en/of dialoog. En meer wanneer het uitkomt. Een update van hoe koperinstrumenten zich verstrengelden in de jazz van New Orleans. Gress realiseert in zijn muziek momenten van hypermodern contrapunt, zoiets als dixieland van de eenentwintigste eeuw. Voor hem het toppunt van muzikale conversatie, met een knipoog naar Philip de Sousa's 'Stars and Stripes Forever'. "Het extra-muzikale helpt", dixit Gress, "ik visualiseerde spumoni, blokken ijs van vanille, chocolade en aardbei. Dat hielp om in termen van soortgelijke blokken te kunnen denken om gelaagdheid in mijn muzikale materiaal te realiseren".

do 3 apr 2014

€ 22 (basis) | € 18 (-25/65+) | € 8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

---

architectuur

theater

dans

muziek

---

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

mediasponsors

